

התם מעמא מאי משום דשביח דדייר. וא"ת כיון דשכיח אס כן פנימי במקומו אמאי מותר דע"כ לא שרי ראצ"י יחיד במקום נכרי אלא משום דלא שכיח דדייר וי"ל כיון דרוב פעמים חד לא שכיח לא פלוג רבנן קמיבעיא ליה אכל הכא אמנינא כו' נהי דלא שכיח מ"מ ליתסר דלא פלוג רבנן בכל תרי במקום נכרי וי"ל דלחומרא לא אמר דלא פלוג: **ריישא** א"ר אבהו ור' חנינא.

כאן מוכיח דכדברי ר"ת דר"ל גברא רבה הוה קודם שצא לפני רבי יוחנן דהאי עובדא הוה סמוך לפטירתו של רבי כיון דשיליה לרבי אפס דר' אפס לא חיה אחר רבי אלא שתי שנים ומחצה כדאיפתא בכתובות בסוף הנושא (דף קג:) וכן משמע צ"ל בע"י (בימות 10.) גבי שמעתא דקהל גריס אקרי קהל **א**: **איקלעו** דההוא פוגדק. פי' בקונטרס והיו יראין שמה יצא נכרי בשבת רוצה לומר דאס לא היה צא לא היה אוסר והיינו כרבי יהודה דמנן דפרק כילד משמטפין (לקמן דף ק"ט.) המניח ביתו והלך לשבות בעיר אחרת אחד ישראל ואחד נכרי אוסר **ו**: רבי יהודה אומר אינו אוסר כו' ואע"ג דפסקין לעיל דפרק מי שהולאווהו (דף מו.) דהלכה כר"ס דאמר אפילו הניח את ביתו והלך לשבות אלל צמו באומה העיר אינו אוסר לא בא ר"ס להחמיר בנכרי יותר מרבי יהודה אלא לגמרי צא להקל ולהתיר צישראל טפי מרבי יהודה דלפילו צאומה העיר שני שער הדמיון מותר ועוד דקיימא לן כדברי המיקל בעירוב ואע"ג דרבי יוחנן לית ליה **ו**: דלגמרי קאמר הנהו כללי דפרק מי שהולאווהו (שם דף מו:) דר' יהודה ור"ס הלכה כרבי יהודה שפי' בעירוב מדדעי למידק דרב לית ליה הני כללי מדאשכחנא דפסיק כר"ס צהיאל בעירוב מ"מ קיימא לן כרבי יהושע בן לוי לגבי ר' יוחנן דקאמר הלכה כדברי המיקל בעירוב כמו שרגיל ר"ת לדקדק ממגילה פרק בתרא (דף ק"ט.) גבי ואת **ו**: **היית הגדול שרק באש **ו****: **דלא** הוה שובר. לא היה שם אפי' אחד מצני ביתו דהא אמרינן לקמן **ד**: דשוכר אפי' משכירו ולקינו ואשתו נמי אס היתה שם היתה יכולה להשכיר **ו**: כדמשמע לקמן **ו**: גבי ההוא טורחנא:

רב ניסים גאון

ואלא כו' עקיבה דאמר רגל המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה. דבריו ר' עקיבה בסוף זה הפרק.

רבינו חננאל

אלמא איתא כמים אין אי לא לא. אמר רבי אלעאי בני דברים אום ניכר, בכוס, בשעה שמתגבר עליו ינו אים יוכל לכבושו. כשמתעשר אם דעמו וזה ע"ל. בכעסו, אם מושל בכעסו לביתו הסתו. ואמר לה אף בשותק. אמר ר' יהודה אבוי רב ישראל וגוי בשביתת ארץ ישראל בחצינה. בעירוב הפנימית עם החיצונה, ואסרו **ו**: ר' חייא כו' אילעור **ב**: ר' אבהו דאמר אין אוסר עד שיהו שני ישראלים אוסרין זה על זה, וכיון דעירוב הייח ליה הפנימית והחיצונה כחדא, ואינו תרי ישראלים וחד גוי, וכי עקיבא דאמר רגל המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה. בני מינה ר' אלעאי מרב, ישראל וגוי בחצינה וישראל בפנימית מהו. משחכא יירין **ב**: הדי גוי כהאי גוונא אי לא, מהו דתימא התימא הוא דישאל גוי בפנימית אישיר דדיא, דאמי גוי מירת למקטליה לישאל, סבר אי ארין לי ישראל דהוה בהוה **ב**: קולטניה לו, (מרהת) **ב**: מרתן ולא קטיל ליה. אבל הכא אי ארין לי ישראל דהוה הכא היכן הוא. א"ל נפק אול ליה לעלמא, וכיון דלא מירת קטיל ליה, הילכך מירת הא לא דאיר ישראל בהדיה, ואי דאיר ישראל בהדיה לא חיישין, או דילמא הכא נמי מירתת, סבר דילמא כד קטילנא ליה נפק מן הפנימית ומשכח ליה בדי. א"ל תן לחכם יחכם עוד. כלומר זו כמו זו ושתיא אסורה. ריש לקיש ותלמידיה דר' חנינא אקילו לההוא פוגדק דלא הוה שוכר ר' (התם) [והוא משכיר כו'. פי' ההוא פוגדק הוה משכיר מצי מסליק לכל מן דהוה דאיר בהוה פוגדק, מיהו השתא לא סלקיה, מהו דתימא כיון דמצי מסליק להו ארין מן המכשיר ודרשותיה הוא, או דילמא כיון דלא סלקיה לא. אמר ריש לקיש נשכור ודרשותיה אצל רבותינו שברדום נשאל. איתו שילוחו לר' אפס אמר להו יפה עשיתם ששכרתם. וכן ר' חמא ב"ר יוסף ר' חייא בר אבהו מה ביטול רשות אפילו

התם מעמא מאי משום דשביח דדייר. וא"ת כיון דשכיח אס כן פנימי במקומו אמאי מותר דע"כ לא שרי ראצ"י יחיד במקום נכרי אלא משום דלא שכיח דדייר וי"ל כיון דרוב פעמים חד לא שכיח לא פלוג רבנן קמיבעיא ליה אכל הכא אמנינא כו' נהי דלא שכיח מ"מ ליתסר דלא פלוג רבנן בכל תרי במקום נכרי וי"ל דלחומרא לא אמר דלא פלוג: **ריישא** א"ר אבהו ור' חנינא.

כאן מוכיח דכדברי ר"ת דר"ל גברא רבה הוה קודם שצא לפני רבי יוחנן דהאי עובדא הוה סמוך לפטירתו של רבי כיון דשיליה לרבי אפס דר' אפס לא חיה אחר רבי אלא שתי שנים ומחצה כדאיפתא בכתובות בסוף הנושא (דף קג:) וכן משמע צ"ל בע"י (בימות 10.) גבי שמעתא דקהל גריס אקרי קהל **א**: **איקלעו** דההוא פוגדק. פי' בקונטרס והיו יראין שמה יצא נכרי בשבת רוצה לומר דאס לא היה צא לא היה אוסר והיינו כרבי יהודה דמנן דפרק כילד משמטפין (לקמן דף ק"ט.) המניח ביתו והלך לשבות בעיר אחרת אחד ישראל ואחד נכרי אוסר **ו**: רבי יהודה אומר אינו אוסר כו' ואע"ג דפסקין לעיל דפרק מי שהולאווהו (דף מו.) דהלכה כר"ס דאמר אפילו הניח את ביתו והלך לשבות אלל צמו באומה העיר אינו אוסר לא בא ר"ס להחמיר בנכרי יותר מרבי יהודה אלא לגמרי צא להקל ולהתיר צישראל טפי מרבי יהודה דלפילו צאומה העיר שני שער הדמיון מותר ועוד דקיימא לן כדברי המיקל בעירוב ואע"ג דרבי יוחנן לית ליה **ו**: דלגמרי קאמר הנהו כללי דפרק מי שהולאווהו (שם דף מו:) דר' יהודה ור"ס הלכה כרבי יהודה שפי' בעירוב מדדעי למידק דרב לית ליה הני כללי מדאשכחנא דפסיק כר"ס צהיאל בעירוב מ"מ קיימא לן כרבי יהושע בן לוי לגבי ר' יוחנן דקאמר הלכה כדברי המיקל בעירוב כמו שרגיל ר"ת לדקדק ממגילה פרק בתרא (דף ק"ט.) גבי ואת **ו**: **היית הגדול שרק באש **ו****: **דלא** הוה שובר. לא היה שם אפי' אחד מצני ביתו דהא אמרינן לקמן **ד**: דשוכר אפי' משכירו ולקינו ואשתו נמי אס היתה שם היתה יכולה להשכיר **ו**: כדמשמע לקמן **ו**: גבי ההוא טורחנא:

רב ניסים גאון

ואלא כו' עקיבה דאמר רגל המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה. דבריו ר' עקיבה בסוף זה הפרק.

רבינו חננאל

אלמא איתא כמים אין אי לא לא. אמר רבי אלעאי בני דברים אום ניכר, בכוס, בשעה שמתגבר עליו ינו אים יוכל לכבושו. כשמתעשר אם דעמו וזה ע"ל. בכעסו, אם מושל בכעסו לביתו הסתו. ואמר לה אף בשותק. אמר ר' יהודה אבוי רב ישראל וגוי בשביתת ארץ ישראל בחצינה. בעירוב הפנימית עם החיצונה, ואסרו **ו**: ר' חייא כו' אילעור **ב**: ר' אבהו דאמר אין אוסר עד שיהו שני ישראלים אוסרין זה על זה, וכיון דעירוב הייח ליה הפנימית והחיצונה כחדא, ואינו תרי ישראלים וחד גוי, וכי עקיבא דאמר רגל המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה. בני מינה ר' אלעאי מרב, ישראל וגוי בחצינה וישראל בפנימית מהו. משחכא יירין **ב**: הדי גוי כהאי גוונא אי לא, מהו דתימא התימא הוא דישאל גוי בפנימית אישיר דדיא, דאמי גוי מירת למקטליה לישאל, סבר אי ארין לי ישראל דהוה הכא היכן הוא. א"ל נפק אול ליה לעלמא, וכיון דלא מירת קטיל ליה, הילכך מירת הא לא דאיר ישראל בהדיה, ואי דאיר ישראל בהדיה לא חיישין, או דילמא הכא נמי מירתת, סבר דילמא כד קטילנא ליה נפק מן הפנימית ומשכח ליה בדי. א"ל תן לחכם יחכם עוד. כלומר זו כמו זו ושתיא אסורה. ריש לקיש ותלמידיה דר' חנינא אקילו לההוא פוגדק דלא הוה שוכר ר' (התם) [והוא משכיר כו'. פי' ההוא פוגדק הוה משכיר מצי מסליק לכל מן דהוה דאיר בהוה פוגדק, מיהו השתא לא סלקיה, מהו דתימא כיון דמצי מסליק להו ארין מן המכשיר ודרשותיה הוא, או דילמא כיון דלא סלקיה לא. אמר ריש לקיש נשכור ודרשותיה אצל רבותינו שברדום נשאל. איתו שילוחו לר' אפס אמר להו יפה עשיתם ששכרתם. וכן ר' חמא ב"ר יוסף ר' חייא בר אבהו מה ביטול רשות אפילו

גליון הש"ס

נב' א"ל תן לחכם יחכם עוד. צ"ק דף ק"ג ע"ב: תוב' ד"ה דהוא שובר וכו' דבשבע לקמן: דף פ ע"ב: תוספות ע"פ ד"ה אמו לקמיה ו"ע:

מוסף רש"י

רגל המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה. כגון ז' מלכות וז' לפנים מוה, והחלוטה פתוחה ליה"ר והפנימית אין לה פתח ליה"ר אלא יוצאת דרך חיצונה, ולא מיעשא היכא דעירבו דירין שחיצונה לבדן ובני פנימית לא עירבו ביניהן לבדן להיות מותרין בשמירת תלך לעלמא, דהוא רגל האסורה במקומה דאסרה דריסת הרגל דהוה אחיצונה אפילו לבינן, דיין דבחר דגופייהו אסרי ליה למכפניהו למיחד דשא דיהו וימחו על דריסת הרגל שיש לה על החיצונה אלא אפילו עירבו זו לעצמה וזו לעלמה, דהוא פנימית מותרת במקומה, פלוג ר"ע ואמר דריסת הרגל דיהו אסרה אחיצונה ופנימית מותרת וחיצונה אסרה (לעיל ע"ו).

ב"ר יוסף ר' חייא בר אבהו מה ביטול רשות אפילו

אס נשפך בביתו כמים איכא ברכה ואי לא לא א"ר אילעאי **ב** בשלשה דברים אדם ניכר בכוסו ובכיסו ובכעסו ואמרי ליה אף בשחקו: אמר רב יהודה אמר רב ישראל ונכרי בפנימית וישראל בחיצונה בא מעשה לפני רבי **א** ואסר ולפני ר' חייא ואסר יתוב רבה ורב יוסף בשילהי פירקיה דרב ששת ויתב רב ששת וקאמר כמאן אמרה רב לשמעתייהו כו' מאיר ברכיש רבה רישיה אמר רב יוסף **ג** תרי גברי רברבי כרבנן ליטעו בהאי מילתא אי כרבי מאיר למה לי ישראל בחיצונה וכי תימא **א** מעשה שהיה כך היה והא בעו מיניה מרב פנימי במקומו מהו ואמר להו **ב** מותר ואלא מאי כו"א **ב** בן יעקב האמר עד שיהו שני ישראלים אוסרין זה על זה **ג** אלא כו"ע דאמר רגל המותרת במקומה אוסרת שלא במקומה למה לי נכרי אפילו ישראל נמי אמר רב הונא בריה דרב יהושע לעולם כו' אלעזר בן יעקב וכרבי עקיבא והכא במאי עסקין כגון שעירבו ומעמא דאיכא נכרי דאסיר אבל ליכא נכרי לא אסיר בעא מיניה וישראל בפנימית מהו וישראל בחיצונה דשביח דדייר דמירתת נכרי וסבר השתא אתי ישראל ואמר לי ישראל דהוה גבך היכא אבל הכא אמנינא ליה נפק אול ליה **ב** או דילמא ה"ג מירתת דסבר השתא אתי ישראל וחזי לי **ג** א"ל **א** תן לחכם ויחכם עוד ר"ל ותלמידיו דרבי חנינא אקילו לההוא פוגדק ולא הוה שוכר והוה משכיר אמרו מהו למיגר מיניה **ד** כל היכא דלא מצי מסליק ליה לא תיבעי לך דלא אגרינא כי תיבעו היכא דמצי מסליק ליה מאי כיון דמצי מסליק אגרינא או דילמא השתא מיהא הא לא סלקיה אמר להו ריש לקיש נשכור ולבשגניע אצל רבותינו שברדום נשאל להו אתו שילוחו לר' אפס אמר להו **ה** יפה עשיתם ששכרתם רבי חנינא בר יוסף ור' חייא בר אבא ור' אסי אקילו לההוא פוגדק דאתא נכרי מרי דפוגדק בשבתא אמרו מהו למיגר מיניה שוכר כמעורב דמי מה מערב מבעוד יום אף שוכר מבעוד יום או דילמא שוכר כמבטל רשות דמי מה מבטל רשות ואפילו בשבת אף שוכר ואפילו בשבת רבי חנינא בר יוסף אמר נשכור ור' אסי אמר לא נשכור אמר להו ר' חייא בר אבא נסמוך על דברי זקן ונשכור אתו שילוחו ליה לרבי יוחנן אמר להו יפה

צמתניתין **ו** צית הלל אומרים משתחשך כו':

נמי בקונט' צהיאל עובדא דלעיל וצפי' רש"י אחרים מלאמי דמאתמול שפיר מלו לאיערובי דירין דישאל דהוה ציה משום דנכרי לא אסר עלייהו היכא דליתיה אמרו מהו למיגר מיניה והדר נצטל רשותא לגבי דהוה אסר דהוה אסר דשפיר דבעי ציטול אחר שכירות כדמוכח כולה שמעתא דבעי תרתי שכירות וציטול ואף על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם

לשון הקונטרס והדין עמו על פי שעירבו לא משתרי בשכירות לחודה דמיד כשצא הנכרי צטל ליה עירוב וכי הדר שוכר אין העירוב חוזר לקדמותו אף על גב דכספיות אמר צמסת שבת (דף ק"ט): כספיות קשורות זו בזו מערצין ומטלטלין מוה לזו נפסקו נאסרו חוזר ומתקשרו חוזר להמירן הרשון שאני הכא דמתחילה כשעשה העירוב אין סופו להתקיים כל השבת שעתיד הנכרי לצא אכל התם אין הספיות עומדות ואף על גב דהיכא דשכח אחד מצני חצר ולא עירבו אין עירובו צטל אלא מצטל היחיד רשותו לאותן שעירבו ומותרין להכניס ולהוציא שאני התם